

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Tomáše Langáška, soudce Filipa Dienstbiera a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobkyně: **DOPRAVNÍ PODNIK měst Mostu a Litvínova, a.s.**, IČO: 62242504, sídlem tř. Budovatelů 1395/23, Most, zastoupená Mgr. Janem Bendou, advokátem, sídlem U Císařských lázní 368/7, Teplice, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, sídlem Letenská 525/15, Praha 1, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. září 2022 č. j. MF-15559/2018/1203-23, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. srpna 2023 č. j. 16 Af 20/2022-84

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobkyně obdržela dotaci ve výši 41 455 452,67 Kč na financování projektu „Rekonstrukce tramvajového křižení a modernizace výhybek“. Dotaci prověřoval Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Severozápad (dále jen „správce daně“). Z provedeného auditu vyplynulo několik pochybení. Správce daně proto vydal platební výměr ze dne 7. září 2017 č. j. RRSZ 6728/2017, kterým žalobkyni vyměřil odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 10 218 428 Kč. Žalobkyně podala proti platebnímu výměru odvolání. Žalovaný případ posoudil odlišně. Za pochybení považoval pouze to, že žalobkyně požadovala v zadávací dokumentaci, aby uchazeči předložili ve svých nabídkách bankovní záruku, která měla být platná a účinná od data zahájení prací. Tato podmínka dle

žalovaného nebyla splnitelná, avšak žalobkyně podmínky zadávacího řízení neupravila a smlouvu o dílo uzavřela s uchazečem, který podmínku splnil až měsíc po zahájení prací. Tímto postupem porušila zásadu zákazu diskriminace. Žalobkyně také nedodržela postup při administraci odpovědí na dodatečné dotazy a neprokázala data doručení všech písemných vysvětlení. Žalovaný proto v návětí uvedeným rozhodnutím odvod za porušení rozpočtové kázně snížil na částku 4 087 372 Kč.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu. Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) v návětí označeným rozsudkem žalobu zamítl. Krajský soud potvrdil, že žalovaný měl vést řízení dle daňového řádu. Poté, co žalobkyni seznámil s odlišným posouzením, mohl podle § 116 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, platební výměr změnit. Krajský soud se také ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobkyně porušila zásadu transparentnosti a zákazu diskriminace podle § 6 odst. 1 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách. Smlouvu o dílo totiž uzavřela v rozporu se zadávací dokumentací, neboť netrvala na předložení bankovní záruky před uzavřením smlouvy. Tím se dopustila skryté diskriminace a zapříčinila, že zadávací řízení nebylo transparentní. Dle krajského soudu mohlo dojít i k porušení práv jiných dodavatelů, kteří v případě, že by věděli, že bankovní záruka nebude požadována, by se mohli do soutěže též přihlásit, což mohlo změnit výsledek celé hospodářské soutěže. Svého pochybení se žalobkyně nemohla zprostit ani tvrzením, že přiměřeně právně vzdělaný potenciální uchazeč by odhalil, že podmínka bankovní záruky před uzavřením smlouvy o dílo je problematická. Žalobkyně podle krajského soudu ani nedoložila, že získání bankovní záruky před uzavřením smlouvy o dílo bylo skutečně nemožné.

[3] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, že měl žalovaný zohlednit i nepřímé důkazy, tedy že žádný z uchazečů nerozporoval pozdní doručení požadovaných vysvětlení. Krajský soud k tomuto nejprve uvedl, že žalovaný aplikoval nesprávné ustanovení zákona. Hodnotící komise nevyzývala účastníka nabídkového řízení k písemnému vysvětlení nabídky ve smyslu § 76 zákona o veřejných zakázkách, ale vyzývala jej ke zdůvodnění mimořádně nízké nabídkové ceny. Vytýkaným pochybením tak byl ze strany hodnotící komise porušen § 77 zákona o veřejných zakázkách a ze strany žalobkyně jakožto zadavatele § 79 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách. Nesprávný odkaz na právní úpravu dle krajského soudu neměl vliv na závěr, že žalobkyně porušila zásadu transparentnosti.

[4] Z hlediska věcného posouzení krajský soud uvedl, že hodnotící komise nevyčkala odpovědi vyzvaného účastníka. Sešla se již 13. května 2014, přestože odpověď s písemným vysvětlením nízké nabídkové ceny dorazila až 15. května 2014. Dřívější doručení odpovědi prostřednictvím e-mailu žalobkyně neprokázala, ačkoliv to bylo její povinností. Prokázání této skutečnosti nemohlo nahradit to, že žádný z účastníků zadávacího řízení proti postupu hodnotící komise nebrojil. Správce daně ani žalovaný nepochybili, pokud dospěli k závěru, že žalobkyně neprokázala dodržení zákonného postupu. Pro tento závěr je dle krajského soudu nerozhodné, jaké pořadí (konkrétně čtvrté) uchazeč, na jehož odpověď hodnotící komise nevyčkala, po vyhodnocení zaujal, neboť transparentnost narušil již postup hodnotící komise jako takové.

pokračování

[5] Krajský soud rovněž potvrdil, že žalovaný dostatečně vysvětlil, proč sazbu odvodu za porušení rozpočtové kázně snížil na 10 % z poskytnuté dotace, nikoliv na 5 %. Žalovaný přesvědčivě zdůvodnil, že nižší snížení nebylo možné s ohledem na závažnost pochybení žalobkyně. Výši odvodu krajský soud s ohledem na okolnosti případu považoval za přiměřenou.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[6] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Dle stěžovatelky krajský soud nesprávně posoudil aplikaci procesní úpravy. Na věc plně dopadá § 22 odst. 10 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů (dále jen „malá rozpočtová pravidla“). Žalovaný proto nemohl platební výměr změnit, nýbrž jej mohl pouze zrušit a věc vrátit k novému projednání správci daně.

[7] Stěžovatelka dále namítla, že až krajský soud rozvedl úvahu o porušení zákazu diskriminace. Krajský soud proto nepřipustně nahradil úvahy žalovaného namísto zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost. K bankovní záruce stěžovatelka uvedla, že z povahy věci mohl uchazeč tuto záruku získat až po uzavření smlouvy o dílo. Stěžovatelka tudíž požadavek bankovní záruky v zadávacích podmínkách neformulovala správně, při doslovném výkladu se jednalo o nesplnitelnou podmínku. Nevhodně formulovaný požadavek na bankovní záruku nicméně nemohl potenciálně ani hypoteticky odradit žádného uchazeče o zakázku. Zadávání veřejných zakázek je přísně formalizovaný proces, který klade na uchazeče vysoké nároky. Stěžovatelka proto předpokládala, že přiměřeně právně poučeného uchazeče by takto formulovaná zadávací podmínka neodradila. Krajský soud ani žalovaný na aplikaci této zadávací podmínky nenahlíželi komplexně a neposuzovali reálný dopad možného pochybení stěžovatelky.

[8] U postupu hodnotící komise stěžovatelka souhlasí s krajským soudem, že žalovaný aplikoval nesprávnou zákonnou úpravu. Za této situace měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit, neboť chybná identifikace ustanovení zákona (paragrafu) měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Zároveň postup hodnotící komise nemohl mít vliv na výsledek zadávacího řízení. Nedoložení včasného obdržení vyžádaného vysvětlení nemohlo zpochybnit výběr vítězného uchazeče, neboť se vysvětlení týkalo až čtvrté mimořádně nízké ceny. Tento postup také nemohl způsobit netransparentnost a nepředvídatelnost zadávacího řízení.

[9] Stěžovatelka také obecně namítala, že zadávání veřejných zakázek je sice přísně formalizovaný proces, avšak nesmí se jednat o přepjatý formalismus. Stěžovatelka je přesvědčena, že z hlediska dosažení účelu právní úpravy zadávání veřejných zakázek se žádného pochybení nedopustila. Dále uvedla, že i kdyby se určitých pochybení dopustila, nedosahují takové intenzity, aby jí měl být uložen odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 10 % z poskytnuté dotace.

[10] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. Krajský soud dostatečně zdůvodnil, proč ve věci nelze aplikovat § 22 odst. 10 malých rozpočtových pravidel. Žalovaný nesouhlasí, že by až krajský soud rozvedl, proč stěžovatelka porušila zákaz diskriminace. Tímto se žalovaný podrobně zabýval. Stěžovatelka

v rámci zadávacího řízení stanovila požadavek spočívající v předložení bankovní záruky ještě před uzavřením smlouvy o dílo. Splnění této podmínky stěžovatelka neověřovala nebo akceptovala nabídky v rozporu se zadávacími podmínkami. Důsledkem mohlo být zúžení okruhu uchazečů o zakázku, neboť nelze vyloučit, že uchazeči, kteří si uvědomili, že podmínku nemohou splnit, nabídku nepodali, jelikož nemohli předvídat, že stěžovatelka splnění této podmínky nebude vyžadovat. Dále žalovaný uvedl, že hodnotící komise postupovala netransparentně, což krajský soud potvrdil. Skutečnost, že se pochybení komise týkalo uchazeče, který nepodal nejvýhodnější nabídku, na porušení postupu nic nemění. Výši odvodu za porušení rozpočtové kázně žalovaný dostatečně odůvodnil s ohledem na skutkové okolnosti případu.

[11] V replice stěžovatelka uvedla, že v napadeném rozhodnutí se žalovaný otázkou diskriminace zabýval pouze v obecné rovině. Konkrétní úvahu uvedl až krajský soud, čímž nepřipustně nahradil odůvodnění napadeného rozhodnutí.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[13] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou účastenství v řízení před soudem na straně správního orgánu. Krajský soud jednal jako s žalovaným s Ministerstvem financí, které ve věci rozhodlo v posledním stupni dle § 22 odst. 12 malých rozpočtových pravidel. Toto ustanovení bylo zrušeno zákonem č. 251/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 248/2000 Sb., o podpoře regionálního rozvoje, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, a od 1. ledna 2022 přešla působnost pro rozhodování o odvodech za porušení rozpočtové kázně v případě dotací poskytnutých z rozpočtu Regionální rady regionu soudržnosti na orgány finanční správy.

[14] Přejícné ustanovení v čl. IX bodu 4 zákona č. 251/2021 Sb. stanovilo, že řízení nebo jiné postupy podle bodu 1 zahájené u Ministerstva financí dokončí Ministerstvo financí i v případech, kdy jeho působnost přechází ode dne 1. ledna 2022 na orgány Finanční správy České republiky. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. září 2022 č. j. 6 Afs 89/2022-28 vysvětlil, že toto přejícné ustanovení míří na řízení před 1. lednem 2022 pravomocně neukončená.

[15] Zákonem č. 151/2023 Sb., kterým se mění zákon č. 251/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 248/2000 Sb., o podpoře regionálního rozvoje, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, bylo s účinností od 20. června 2023 přejícné ustanovení v čl. IX bodu 4 zákona č. 251/2021 Sb. novelizováno a za výše uvedenou větu byla doplněna následující pravidla (čl. 1 zákona č. 151/2023 Sb.): *Pokud je proti rozhodnutí Ministerstva financí, které vzešlo z řízení nebo jiných postupů podle věty první, podána žaloba, je žalovaným Ministerstvo financí. Pokud soud toto rozhodnutí zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení, dokončí řízení Ministerstvo financí. Pokud je proti rozhodnutí soudu vydanému v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva financí podle věty druhé podána kasační stížnost, je účastníkem řízení o kasační stížnosti Ministerstvo financí. Přezkoumání rozhodnutí Ministerstva financí podle věty druhé nařídí úřední osoba stojící v čele Ministerstva financí na základě návrhu jí ustanovené komise; přezkoumání rozhodnutí provede Ministerstvo financí jako správce daně, který ve věci*

pokračování

rozhodl v posledním stupni. Dle bodu 1 přechodného ustanovení k této novelizaci (čl. 2 zákona č. 151/2023 Sb.) byla-li proti rozhodnutí Ministerstva financí vzešlému z řízení nebo jiných postupů při správě odvodů za porušení rozpočtové kázně v případě dotace poskytnuté z rozpočtu Regionální rady regionu soudržnosti, které byly zahájeny přede dnem 1. ledna 2022 (dále jen "řízení nebo jiné postupy"), podána žaloba, o níž soud do dne nabytí účinnosti tohoto zákona nerozhodl, dokončí soud řízení s Ministerstvem financí jako žalovaným.

[16] Řízení o odvodu za porušení rozpočtové kázně v nynější věci bylo zahájeno dne 28. února 2017 a ukončeno rozhodnutím ze dne 22. září 2022. Po 1. lednu 2022 řízení stále probíhalo, proto na nynější věc dopadá původní znění přechodného ustanovení a žalovaným je beze změny Ministerstvo financí. Tento stav následně potvrdilo i novelizované znění přechodných ustanovení.

[17] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že je to především krajský soud, kdo plní úlohu soudu „nalézacího“ a hodnotí žalobou napadené rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Intervence ze strany Nejvyššího správního soudu je v tomto ohledu výjimečná a omezuje se toliko na vady řízení a dokazování (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. března 2017 č. j. 6 As 256/2016-79). Takových vad se krajský soud v souzeném případě nedopustil. Naopak řádně a srozumitelně v napadeném rozsudku odůvodnil a vysvětlil, jak skutkový stav posoudil a z jakých konkrétních důvodů a na základě jakých důkazů dospěl k závěru, že správní orgány zákonně vyměřily stěžovatelce odvod za porušení rozpočtové kázně.

[18] Krajský soud rovněž správně posoudil procesní úpravu řízení. Na věc nelze aplikovat § 22 odst. 10 malých rozpočtových pravidel, neboť toto ustanovení by se uplatnilo pouze tehdy, pokud by v prvním stupni v samostatné působnosti rozhodoval některý ze správních orgánů vyjmenovaných v § 22 odst. 9 malých rozpočtových pravidel. Úřad Regionální rady regionu soudržnosti jakožto správce daně rozhodující v této věci je uveden až v § 22 odst. 11 písm. b) malých rozpočtových pravidel ve znění do 31. prosince 2021. Na toto ustanovení navazuje § 22 odst. 15 (nyní odst. 16) malých rozpočtových pravidel, dle kterého *při správě odvodů a penále podle odstavců 9 a 11 se postupuje podle daňového řádu. Porušitel rozpočtové kázně má při správě odvodů za porušení rozpočtové kázně postavení daňového subjektu.* Žalovaný proto musel na věc aplikovat daňový řád (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. května 2016 č. j. 10 As 177/2014-46, č. 3453/2016 Sb. NSS). Dle § 116 odst. 1 písm. a) daňového řádu žalovaný mohl platební výměr pouze změnit, nikoliv zrušit a věc vrátit správci daně. Jeho postup proto Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem pokládá za správný.

[19] K samotnému porušení rozpočtové kázně Nejvyšší správní soud uvádí, že žalovaný porušení založil na dvou skutečnostech. Tou první bylo porušení zákazu diskriminace z důvodu nedodržení zadávací podmínky v podobě bankovní záruky. Druhé porušení spočívalo v tom, že hodnotící komise před vyhodnocením nabídek u jednoho uchazeče nevyčkala na písemné zdůvodnění mimořádně nízké nabídkové ceny.

[20] Podle § 22 odst. 1 písm. c) malých rozpočtových pravidel ve znění do 31. prosince 2021 je porušením rozpočtové kázně každé neoprávněné použití nebo zadržetí peněžních prostředků poskytnutých jako dotace nebo návratná finanční výpomoc z rozpočtu Regionální rady regionu soudržnosti.

[21] Podle § 22 odst. 2 malých rozpočtových pravidel je neoprávněným použitím peněžních prostředků podle odstavce 1 jejich použití, kterým byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, přímo použitelným předpisem Evropské unie, veřejnoprávní smlouvou nebo při poskytnutí peněžních prostředků podle zvláštního právního předpisu. Tímto zvláštním právním předpisem ve smyslu odkazovaného ustanovení je v daném případě zákon o veřejných zakázkách, který v § 6 odst. 1 stanoví zadavateli povinnost při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace.

[22] Zákaz diskriminace uvedený v § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách zahrnuje zjevnou i skrytou formu diskriminace.

[23] Za diskriminační je třeba považovat takové jednání zadavatele, při kterém je s některým, byť i potenciálním uchazečem nebo skupinou uchazečů zacházeno odlišně, ačkoliv pro to není relevantní důvod (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 166/2020-37 ze dne 31. srpna 2022). Aby se ani o potenciální ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky nejednalo, musí být prokázáno, že s ohledem na zcela specifické okolnosti zakázky ani jeden takový uchazeč skutečně neexistuje, nikoliv, že je nepravděpodobné, že by existoval. Dopady diskriminační podmínky tedy nemusí být jisté a lehce prokazatelné, ale právě naopak. Musí být vyloučeno, že k diskriminaci objektivně dojít nemohlo (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. srpna 2018 č. j. 9 As 195/2017-47).

[24] Skutečnost, že se proti nastavení podmínek žádný uchazeč o zakázku nebránil, nedokazuje, že k žádné diskriminaci nedošlo – potenciální uchazeči, kteří byli takovými podmínkami vyloučeni, nemusí mít vůli vést o zakázku spor a ani si nemusí být vědomi toho, že jsou nastavenými podmínkami vyloučeni ze soutěže neprávem. Úprava zadávání veřejných zakázek zapovídá samotné nastavení, byť jen skrytě diskriminačních podmínek, nikoliv pouze diskriminační přístup ke konkrétním přesně určitelným soutěžitelům. Zákaz diskriminace tak naruší i pouhá potencialita podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. června 2013 č. j. 9 Afs 78/2012-28 nebo ze dne 13. září 2023 č. j. 7 Afs 192/2022-58).

[25] V intencích této soudní judikatury Nejvyšší správní soud posoudil nynější věc a ve shodě s krajským soudem i žalovaným potvrzuje, že stěžovatelka narušila transparentnost zadávacího řízení a porušila princip zákazu diskriminace. Úvahy v tomto směru obsahovalo již rozhodnutí žalovaného, proto není pravda, že by je poprvé uvedl až krajský soud. Konkrétně se diskriminačního jednání stěžovatelka dopustila tím, že vybrala uchazeče, který nesplňoval zadávací podmínku v podobě bankovní záruky. Dle zadávacích podmínek byl vybraný uchazeč povinen před uzavřením smlouvy předložit jednu nebo více neodvolatelných a nepodmíněných bankovních záruk vystavených solventní renomovanou bankou se sídlem v České republice a zajistit, aby bankovní záruka na plnění byla platná a účinná od data zahájení prací do doby, než bude vystaveno potvrzení o podstatném dokončení. Stěžovatelka na této zadávací podmínce netrvala, neboť dospěla k závěru, že bankovní záruku mohou uchazeči získat až po uzavření smlouvy, nikoliv dříve, což zadávací podmínku činí obtížně proveditelnou, ne-li nemožnou. K tomuto Nejvyšší správní soud uvádí, že je nerozhodné, zda bankovní záruku skutečně žádný z uchazečů nemohl získat

pokračování

před uzavřením smlouvy o dílo. Podstatné je, že takto zněla zadávací podmínka. Stěžovatelka se nemohla bez transparentní změny této podmínky sama interně rozhodnout, že k podmínce nebude přihlížet. Tímto postupem totiž mohla odradit možné zájemce o zakázku. Jak správně uvedl krajský soud, pokud by se potenciální uchazeč dotázal na možnost bankovní záruky před uzavřením smlouvy a od banky by získal zamítavou odpověď, vůbec se nemusel do výběrového řízení přihlásit. Postupem stěžovatelky tak mohlo dojít k ovlivnění zadávacího řízení a ke skryté diskriminaci.

[26] Na tomto nemůže nic změnit ani argument stěžovatelky, že se procesu zadávání veřejných zakázek účastní pouze právně poučené a řízení znalé subjekty. Ve shodě s krajským soudem tento argument Nejvyšší správní soud pokládá za nesprávný. Stěžovatelka se totiž svého pochybení spočívajícího v nevyhovujícím formulování zadávací podmínky a následném nepřihlížení k této podmínce nemůže zprostit tím, že odpovědnost přeneše na uchazeče o zakázku. Stejně tak je nerozhodné, zda stěžovatelka v souvislosti s možným ovlivněním uchazečů rozlišuje pojem potenciální či hypotetický. Jak plyne z výše odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 195/2017-47, dopady diskriminace nemusely být jisté a lehce prokazatelné, nýbrž je naopak stěžovatelka musela objektivně vyloučit, což neučinila. Krajský soud ani žalovaný proto nepochybili, pokud neposuzovali reálný dopad zadávací podmínky, neboť to měla být sama stěžovatelka, která měla prokázat reálné vyloučení vlivu na počet uchazečů.

[27] K druhé vytýkané skutečnosti Nejvyšší správní soud uvádí, že hodnotící komise posoudila nabídky uchazečů ještě předtím, než obdržela písemné zdůvodnění mimořádně nízké nabídkové ceny od jednoho z uchazečů. Stěžovatelka namítala, že hodnotící komise zdůvodnění obdržela před jednáním prostřednictvím e-mailu. Tuto skutečnost však neprokázala, ačkoliv ji v tomto ohledu tížilo důkazní břemeno. Nejvyšší správní soud proto souhlasí s krajským soudem, že nevyčkání na písemné zdůvodnění, které hodnotící komise požadovala, ohrožuje transparentnost zadávacího řízení. Žalovaný se tímto řádně zabýval a nevyčkání hodnotící komise považoval za pochybení s vlivem na transparentnost zadávacího řízení. Byť žalovaný nesprávně uvedl porušení § 76 odst. 3 namísto § 77 zákona o veřejných zakázkách, shoduje se Nejvyšší správní soud s krajským soudem také v tom, že chybný odkaz nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný totiž pochybení řádně vymezil po materiální stránce a rovněž je správně podřadil pod porušení základní zásady transparentnosti dle § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách.

[28] Pochybení hodnotící komise nevyvrací ani skutečnost, že žádost o zdůvodnění mimořádně nízké nabídkové ceny se týkala uchazeče, který nabídl čtvrtou nejnižší cenu. Žalovaný stěžovatelce nevytýkal výsledek zadávacího řízení, nýbrž celkový průběh řízení, který má být dostatečně transparentní. Pokud si hodnotící komise vyžádala písemné zdůvodnění a posléze na něj nevyčkala (resp. stěžovatelka dřívější obdržení zdůvodnění neprokázala), narušuje takový postup transparentnost zadávacího řízení. K tomuto Nejvyšší správní soud podotýká, že přístup stěžovatelky je rovněž v kontrastu s tím, jak zadávací řízení dle své argumentace pojímala vůči uchazečům. Na jedné straně se stěžovatelka dovolává toho, že zadávací řízení je formalizovaný proces, který klade na uchazeče zvýšené nároky (např. na právní znalost). Zároveň však svá pochybení v tomto procesu sama bagatelizuje s odkazem na přílišný formalismus.

[29] Nejvyšší správní soud proto dodává, že obě vytýkaná pochybení narušila transparentnost zadávacího řízení a princip zákazu diskriminace. Tyto principy jsou u zadávání veřejných zakázek zásadní, proto jejich narušení (či ohrožení) nelze bagatelizovat odkazem na přílišný formalismus, jak to činila stěžovatelka. S tímto souvisí i výše odvodu za porušení rozpočtové kázně v hodnotě 10 % z poskytnuté dotace. Procentní sazbu žalovaný přesvědčivě odůvodnil s ohledem na vážnost pochybení stěžovatelky, přičemž zároveň přihlížel i k dalším okolnostem případu, například k naplnění účelu dotace. Výši odvodu proto krajský soud považoval za přiměřenou, což Nejvyšší správní soud potvrzuje.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud tak neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[31] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobkyně (stěžovatelka) neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. dubna 2024

JUDr. Tomáš Langášek, LL.M.
předseda senátu